

„Honey, všechny naše burgery jsou to nejlepší a největší, co si můžeš v New Yorku dát.“

S její pomocí dali dohromady úctyhodnou objednávku dobrot, limonád a horké čokolády pro Sofí, protože „ta se přece k burgeru hodí nejvíc“. Když přinesli jídlo, Ben se na burger díval s úctou, jako by to byla historická památka.

„Tohle by mělo mít vlastní muzeum,“ zašeptal.

Sofí začala chroupat hranolku, zapila ji milkshakem a Caitlyn se prostě jen dojíkala. Akorát Valerian najednou vypadal, jako by si na něco vzpomněl. Caitlyn si toho všimla.

„Valeriane?“ řekla tiše. „Jsi v pořádku?“

Valerian se nadechl.

„Jsem,“ řekl. „Jen přemýšlím.“

Sofí k němu zvedla oči. Aktivovala se totiž její superschopnost poznat, kdy se dospělý tváří normálně, ale přitom mu uvnitř hlasitě řinčí alarm.

„Strejdo,“ promluvila na něj, „dneska je náš americký den. Dneska si užíváme, děsíme se až zítra, jo? Někdy si musíme odpočinout od hledání zločinců.“

Ben přikývl.

„Podepisuju,“ prohlásil s pusou ušmudlanou od majonézy.

Po brzké večeři vyšli zpátky do města. Sofie chtěla vidět „něco opravdového“, takže přišel čas na to, jít si odpočinout do parku. Do toho největšího parku.

Valerian je vedl tak, aby šli po širších ulicích a měli přehled. Nehrnul se do žádné tmavší uličky jen proto, aby si případně zkrátili cestu. Navíc chtěl dětem ukázat město. A k vidění toho bylo opravdu hodně. Na rohu pouliční prodavač točil preclíky, které vypadaly jako zlaté uzly. O pár

metrů dál někdo prodával pražené oříšky. Z protisměru se valili turisté s mapami, muži v oblecích, teenageři v tepláčkách, někdo ve třpytivé bundě a na vysokých podpatcích.

Sofí se zastavila u pouličního umělce, který hrál smutně na saxofon, a kolem prošel kluk v podobném věku jako ona, kterého táhlo dopředu osm psů různých ras a velikostí. Po pár blocích se město začalo měnit. Přibýlo stromů, ubylo reklam, prostor se rozšířil. Méně klaksonů, více šumu lidských hlasů. A pak se před nimi otevřel vstup do přírody, který vypadal jako brána do jiné reality. Central Park!

Jako by někdo uprostřed obřího města kus vyřízl a na jeho prázdné místo vložil stromy, vodu a ticho. Příroda mezi mrakodrapy. Klid v rachotu velkoměsta. U cesty běžel pes snažící se zachytit hrozené frisbee, kousek dál jel někdo na kole, jiný na koloběžce a další lidé seděli, povídali si, svačili nebo hráli šachy. Sofie se rozběhla k lavičce vedle jezírka.

„Navrhuju výbor pro odpočinek,“ oznámila. „Jsem předsedkyně.“

Ben se posadil vedle ní.

„Já jsem místopředseda klidného rozjímání. Ale až si odpočinu, budu kandidovat na předsedu!“

Caitlyn si stoupla vedle Valeriana, aniž by cokoli řekla. Vnímala jeho nervozitu a zároveň v něj měla důvěru, že má důvod, proč jí o svých úvahách prozatím nic neříká. A tak mu prostě jen chtěla vyjádřit svou podporu.